

„A te înfrâna, a te abține, e primul semn al civilizației lumii... Piramida s-a abținut să devină munte!”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VII
Numărul 326
(6800/1365)

27 sept. - 3 oct. 2017

„Alternativa” unor cărți arse deja o dată în istoria țării...

Cezar Adonis
Mihalache

Este timpul să ieșiți în față! Este momentul să vă așezați în fața Națiunii așa cum vă așteptăm de aproape trei decenii: ca dascăli! Să nu mai stați timorați sub frica „momentului”, a sistemului, a conjuncturilor, a neaveniților și impostorilor care vă dictează și ne dictează meritul spre ziua de mâine.

Este timpul să dovediți că sunteți dascăli!

în lesă), dar ați apostilat prin lipsa de reacție fiecare diplomă plagiată...

Ați preferat să lăsați ca învățământul românesc să-și piardă reperatele, valențele și locul în lume... Să fim priviți cu îndoială în mediile academice... Pentru că oare cum ați crezut că vor fi primiți absolvenții unui sistem care nu i-a sancționat pe toți aceia care au făcut din furtul intelectual pagini de CV?!

Ați acceptat un prim premier plagiator... Apoi rând pe rând miniștri, secre-

poate vocea care să citească la radio lista cărților (ori a manualelor!) interzise.

Cărțile cenzurate de mai ieri au fost în locuite de manualele alternative interzise de un ministru analfabet. Iar voi încă tăceți?! O circulară de ministru este mai puternică decât misiunea voastră pentru deșteptarea unei națiuni?!

Ar fi trebuit să ieșiți în fața școlilor cu acele circulare care vă interzic dreptul de a preda. Pentru că despre asta este vorba... Dreptul de a alege felul de a

Români uitați de țara lor...

George
Petrovai

După cum lesne se poate constata în România postdecembristă (întreaga țară tescuită și grosul românilor ajunși campioni europeni la trebuințele vitale), eforturile politrucilor, în parte necalificați și în totalitate ticăloșiți, n-au vizat câtuși de puțin fondul problemelor naționale, precum la fiecare-un strop de fericire și-a patriei mereu cinstire, ci statornic au pus umărul la crearea aparențelor de legalitate și progres social (pentru săraci doar gologani, pentru aleși saci plini cu bani), astfel încât – prin inducerea impresiei în mentalul distorsionat al maselor că, fără ei la butoanele puterii, suferințele noastre din cei 27 de ani sunt floare la ureche în comparație cu cele pe care ni le pregătise oculta mondială – să-și asigure rampa de lansare întru nesfârșita lor realegere. La o adică, prin ridicolii parlamentari ai diasporei (patru deputați și doi senatori, toți din opoziție) și prin absolut inutilul, cel puțin până în prezent, minister al românilor de pretutindeni, politrucii dâmbovițeni pot face dovada concretă (mai bine spus concret-aparențială) că soarta românilor din afara granițelor le este chiar mai indiferentă decât soarta celor neplecați.

Susțin afirmația cu următoarele două argumente: a) Dincolo de bășcălioasa reprezentare a diasporei în Parlamentul României (doar șase aleși la circa patru milioane de străinieri, adică un ales la 650.000 de suflete, pe când cei 18 milioane de români rămași în țară au marele ghinion să fie reprezentați, mințiți și furați de 16 ori mai consistent – tot câte un șparlamentar la 40.000 de nedeșteptați din somnul cel de moarte), mă întreb cât timp alegătorii români vor mai suporta această ofensatoare mascaradă, ce cu nerușinare își zice „democrație originală”. Că dacă ne luăm (și trebuie să ne luăm!) după analiza la rece făcută de Jurnalul național, atunci aflăm că în primele șase luni de mandat, tușșase au tăiat de zor frunză la câini. După care, în deplină înțelegere cu ceilalți lătrăi din forul legislativ suprem, și-au luat o profund nemeritată vacanță parlamentară...

- b) În afară de faptul că-i un parazit social (dar, evident,

Că puneți mai presus de orice menirea voastră pentru continuitatea unei națiuni. Că nu sunt mai importante referatele „inspectorilor” școlari, că nu vă mai pasă de „bilele” date de sistemul politic, că obediența față de sistem nu-și mai are locul.

„Să ne luminăm poporul dacă vrem să fim liberi!”. Vă mândriți cu vorbele scrijelite cu sacrificiu în Panteonul Național de către făuritorii de neam și limbă! Dar nu mai este de ajuns doar să citați (ba, deja tot mai șoptit!), dreptul vostru de a vă îngrijora, de a vă preocupa de binele țării!

Nu ați suportat destul ca dascăli ai țării, voi profesori?! Nu v-a fi fost de ajuns felul în care ați fost luați peste picior de către felurii politicieni analfabeți? Nu simțiți un cuțit în inima menirii voastre ori de câte ori câte un politician agramat vine și vă dă lecții?

Ați tăcut de atâtea ori... Ați acceptat minciuna și furtul intelectual al acelor care vă și ne conduc politic... Și nu doar că ați stat deoparte la presiunea liderilor de sindicat, pentru un pic de mai bine (pe care îl meritați cu prisosință, nu în rațiile pe care vi le dă sistemul politic pentru a vă ține

tari de stat, pleiade de politicieni „copy-paste”... A venit un al doilea premier pe care nu l-ați aflat în timpul exercitării mandatului că a furat munca intelectuală a altora, ci l-ați știut din prima clipă a ieșirii lui pe rampa politică... Și iarăși ați tăcut... Poate cu un ochi plângând la soarta unei profesii, cu unul râzând la „argintii” în care s-au transformat drepturile voastre.

Ar fi trebuit să spuneți clar că nu acceptați ca drepturile voastre să devină simple monede. Că nu permiteți ca experiența voastră profesorală să capete aspectul unui taler pentru a cărui „contrabalansare” să vi se mai arunce, la momentele decise de ei, câte un fișic de bani.

Ar fi trebuit să protestați față de așezarea în fruntea țării al unui al doilea lotru intelectual... Da, poate că nu puteți face încă asta... Poate că așteptați să plece vânduții voștri lideri de sindicat... Doar că lotrii nu vor pleca de la pușculița celorlalți lotri...

Ne-am întors mult prea mult în timp... Am sărit peste deceniile cenușii pentru a ajunge în preajma celor staliniste... Lipsesc poate focurile de calcinare a manualelor... Lipsesc

completa pregătirea elevilor pe care părinții, Națiunea în sine, vi i-a încredințat.

Și trebuie voi să vă ridicați! Nu așteptați de la alții ceea ce ei așteaptă de la voi. Un semnal. Voi trebuie să fiți de acum un avocat al poporului care se ridică împotriva amenințării și șantajului pe care l-a transpus pe o hârtie oficială un ministru cărui nu ai avea încredere nici măcar să-i lași cheile de la vestiarul unei școli

Voi trebuie să dați semnalul aceluia „Ajunge!”. Iar dacă țara nu vă va urma (deși, iată, părinții au făcut primul pas, ducând manualele „ilegale” acasă!), măcar veți fi știind că v-ați făcut datoria.

Acum vi s-au interzis, într-o amenințare din anii '50, manualele alternative... Ce veți face mâine când vi se vor da fișe, nici măcar compendii, cu paginile pe care veți mai avea dreptul să le predați elevilor voștri din istoria țării, din literatura noastră, din valorile pe care trebuie să le duceți în continuitatea unei țări?...

Au fost torționari și de pe-aici...

Julian
Chivu

Început de toamnă nedecisă, care își revarsă încă, dogoritor, pojarul în termometre. Urc de unul singur drumul spre Ocnița căutând, în dreapta, culmile Munților Căpățanii pe care le zăresc, parcă prea depărtate, dar vizibil pârjolite și ele de seceta lui august. Trec pe lângă mine autoturismele ocnițenilor și mă simt privit ca o prezență insolită, fiindcă unii reduc viteza bănuind că sunt vreun consătean, ca după ce se edifică s-o calce pe coadă, cum se zice, socotindu-mă, desigur, vreun cine știe cine cu cine știe ce rost pe drumul ăsta care se înfundă în satul lor.

De la Ocnele Mari la Ocnița ar fi vreo doi kilometri, mă informase un bătrânel care sigur știa bine asta. Soarele se cobora spre orizont undeva în fața mea, dar până să apună mai era încă destul. În fine, intru în sat, fără să remarc dacă vreo tăbliță indicatoare mă asigură că am ajuns deja. O să întreb, firește... Și fac asta imediat ce ajung lângă niște femei. În mijlocul lor, o bătrână sigur octogenară. Își arăta nemulțumirea celorlalte, ceva mai tinere, cum că asfaltul turnat pe trotuar, cald încă, nu avea o bordură spre rigolă și că o să-l ia apa la prima viitură, irosind niște bani nechibzuit.

se îndreaptă toate undeva în stânga și se orientau lung în față, dar nu atât de departe cât să mă descurajez. Vreau să fac niște poze și cam atât, le mărturisesc ca imediat după asta, una dintre ele să se ofere să mă ajute. O să îl rog pe soțul

meu să vă conducă. El mai știe câte ceva, chiar are și niște fotografii acasă. Merg el cu dumneavoastră. Și, într-adevăr, omul aproape octogenar și el, dar mai tânăr decât bătrâna cu asfaltul, mă conduce spre locul fostului penitenciar și îmi vorbește, ca un ghid de profesie, despre exploatarea apelor sărate, despre dispeccerat și laboratoare, despre salinitate și pretențiile celor de la Govora.

Îl las să povestească ce vrea el, iar eu mă opresc să fotografiez piciorul podului de la calea ferată care ducea cândva în penitenciar, fotografiez un lac de saramură, o panoramă... Ce așa mai

pușcărie. Știam ceva despre asta, dar era mai înțelept să-l las pe el să spuncă ce și cum știe. Îmi verificam astfel informațiile.

Și îmi povestește despre Gheorghiu Dej cum a fost lovit cu cheile în cap la încarcerarea lui la Ocnele

Mari chiar de acest gardian. Peste ani, povestește omul cu vădit talent narativ, Gheorghiu Dej a ajuns ce a ajuns și a venit într-o vizită aici, la fabrica de marmeladă de la Răureni, unde gardianul era acum șeful corpului de pază. Și nu avea cum să nu fie prezent la vizita oficială. Culmea a fost că Gheorghiu Dej l-a recunoscut și s-a oprit în fața lui, l-a privit atent și apoi i-a zis, în timp ce omul înlemnise de frică. Ne cunoaștem, nu? Gardianul amuțise. Știu că îți e frică. Și mie mi-a fost. Dar eu te iert. Apoi Dej a plecat, însă gardianul a fost nevoit să relateze întâmplarea ca să satisfacă curiozitatea celor care fuseseră de față.

poze și mă gândesc așa, ca pentru mine, că drumul ăsta n-a mai fost coborât de toți aceia care l-au urcat. Întreb câte ceva despre Petre Pandrea, despre Arnăuțoiu, despre Petre Țuțea, despre Vasile Militaru, dar omul nu știe nimic. Nu știe sau nu spune. Și apoi, de unde să știu eu ce știe și ce nu știe.

Ne despărțim și îi mulțumesc că m-a însoțit, apoi trec pe la monument și fac poze, multe poze. Mă interesează plăcile de marmură cu numele celor morți la Ocnița, ale celor întemnițați aici. Țin un moment de reculegere, un lung moment de reculegere cât să revăd mai toată literatura gulagurilor: Goma, Soljenițan, Ierunca – literatura recuperării memoriei și a istoriei interzise.

Se mai răcorise, iar

turi, oase din neștiute gropi comune. Asta o fi uitat să vă spună. Da poate v-a spus că, după desființarea pușcăriei, acolo s-a înființat o școală de corecție unde îi aduceau la reeducare pe copiii ălor care au murit aci. Povestea cu Dej v-a spus-o pesemne... Adică, întreb curios, să înțeleg că au fost torționari și de aici, din sat? Au fost destui gardieni și de pe aici; că din sat, că din zonă, confirmă el cu amărăciune. Dar nimeni nu mai spune nimic. Mai trăiesc poate urmași de-ai lor.

Îl las pe bătrânel în urmă, poate dezamăgit că nu am insitat cu întrebările, și îmi caut de drum. Imi scot telefonul și îmi revăd pozele de la monument. Măresc imaginile și citesc din lunga listă a celor care au murit în

soarele sta să apună și mă grăbeam să mă întorc la Ocnele Mari până nu se așază întunericul. Gata, domnu'?' Gata pozele? De pe o canapea, un bătrân mă urmărise, fiindcă văd sigur că știa de unde vin. Ținea între picioarele chircite un baston bățuit acoperindu-l cu ambele mâini pe care își odihnea bărbia. Ala care vă conduse poate v-a povestit cum auzeam noaptea deținuții trecând spre Golgota. Le auzeam zornăitul lanțurilor când îi cobora din vagoane aici, în gară. Se auzeau înjurăturile înfundate ale gardienilor și cum icneau, înghionțiți de ei, săracii, ăia din lanțuri. Dimineața vedeam dăre de sânge pe drum de la mâinile și picioarele înlănțuite ale bieților deținuți. Tot noaptea îi aducea, cu carul, pe ai morți și-i ducea în cimitir la Bozeasca, colo în vale. Și acuma, când se mai sapă câte un momânt, scot cioclii din pământ bocanci, cen-

gulagul de la Ocnele Mari: Altinovici Agop, Anchescu Petre, Arapu Constantin, Bartel Petre, Cărmănuș Nicolae, Cârneanu Vasile, Cocea Constantin, Ghenoiu Gheorghe, Davidescu Nicolae, Dăscălescu Vasile, Dogaru Valeriu, Fuss Adolf, Henrich Iosif, Gusy Ion, Grama Gh-preot, Ignat Ion, Măcărescu Gheorghe, Militaru Vasile... Ooo, da! Vasile Militaru. Și așa, instantaneu, îmi revin în memorie două versuri din poezia lui: Spre slava voastră, din altare, se'nalță fumul de tămâie,/Viteji a căror nume sfinte neșterse'n veci au să rămâie!

În vale, se aprinseseră deja luminile. Le percepeam de acum ca un sfeșnic cât tot satul, în care arde câte o lumânare pentru fiecare martir din cimitirul de la Bozeasca.

Mă bag în vorbă și imediat mi se cere părerea, ca unui neutru, dacă nu trebuia o bordură. Că dumneta ești străin, zise bătrâna, și nu ții nici cu ăia, nici cu ăilalți. Desigur, îmi spun punctul de vedere intuind cam cine sunt ăia și cine sunt ăilalți, deși mă îndoiesc că ăilalți ar fi prea mulți pe aici. Dar cum nu aveam timp de pierdut cu anturajul meu de ocazie, cer femeilor să mă îndrume încotro s-o iau ca să ajung la locul fostei închisori. Țăsta nu era un secret și privirile femeilor

putea fotografia din moment ce pușcăria era chiar sub picioarele noastre, acoperită de pământ după ce se va fi surpat. Însoțitorul meu observă că sunt mai receptiv la chestiunile legate de gulag, fiindcă în legătură cu asta încercam să-l descos, dar omul era destul de abil și s-ar simți chestionat, or asta nu i-ar fi convenit. Singura soluție era să întreb doar ceea ce mă interesa. Începe să-mi spună, în cele din urmă o întâmplare cu un localnic, fost gardian la

Călăuza mea își mai amintește că, la intrarea în așa-zisul castel, penitenciarul avea o arcadă în ai cărei pereți tronau trei nișe înalte, ca niște sicrie, unde erau închiși cu grilaje metalice deținuții din regim de carceră; nu aveau loc să se miște și ședau acolo ca răstigniți.

Ghidul meu se oprește și îmi arată drumul care ducea la pușcărie. E tot ce a mai rămas. Un drum pietruit care duce de acum spre nicăieri. Mă uit, fac

Kievul lichidează școlile românești!

Ionuț
Tene

În 1997, pentru prima dată de la constituirea României Mari, un guvern român a cedat părți ale teritoriului național fără a fi amenințat cu agresiunea (1940), sau fără a se gasi sub presiunea ocupantului străin (1944 și 1947). Opinia publică românească nu a perceput dimensiunea dramatică a evenimentului. Prin acest tratat românii din Bucovina de nord și Bugeac au primit drepturile de a avea un învățământ în limba maternă de toate gradele. Ceea ce s-a întâmplat în schimb zilele acestea la Kiev anulează tratatul româno-ucrainean, fapt ce duce logic și juridic la demantelarea frontierei furate samavolnic de Ucraina, când era republică sovietică, în urma odiosului pact Ribbentrop – Molotov din 1939. În războiul recent din estul Ucrainei conducerea autocrată de la Kiev a trimis soldați recrutați forțat din satele românești din Bucovina de nord și Basarabia de sud pentru a lupta împotriva forțelor pro-ruse. Pe surse se consideră că aproape 3000 de tineri români au căzut uciși în lupte pentru interesele Kievului. Unii dintre ei s-au întors doar bucăți de fragmente din picioare sau degete în sicrie de plumb sigilate, fiind înmormântați în cimitirele sătești. Drept răsplată pentru sacrificiile îndurate clasa politică ucraineană a mai dat o lovitură românilor din Ucraina. La românii din Ucraina a venit

„marțea neagră” pentru școlile românești și ale altor minorități din Ucraina.

În seara zilei 4 septembrie 2017, ora 18:21, Parlamentul de la Kiev a adoptat o nouă Lege a Educației prin care introduce în școli sistemul de 12 clase. În același timp, Legea adoptată reprezintă o mare lovitură împotriva comunității românești din Ucraina și altor minorități etnice, fiindcă desființează sistemul de învățământ în limba maternă. Potrivit art. 7 al noii legi adoptate, sistemul de educație din Ucraina se desfășoară doar în limba de stat (ucraineană). Așadar, după posibila semnare a legii de către președintele Petro Porosenko, școlile actuale cu limba română de predare vor fi lichidate. Legea 3419-D prevede introducerea treptată a noului sistem al educației, și prin aceasta, înlocuirea materiilor care se predau în limba română cu discipline care vor fi predate în limba ucraineană. Prima fază a reformei va avea loc începând cu 1 septembrie 2018 (reforma claselor primare și a grădinițelor pentru copii). Predarea materiilor în limba română se va păstra doar în clasele primare (1-4). De la 1 septembrie 2022 reforma va fi implementată în cazul claselor medii, iar din 2027 – în clasele superioare (9-12). În clasele superioare (9-12) ale școlilor din localitățile românești și ale altor minorități naționale din Ucraina toate disciplinele se vor preda în limba ucraineană, iar în clasele medii (clasele 5-9) învățământul se va desfășura în limba de stat cu

elemente în limba română / în limba minorității respective. Potrivit art. 7 al legii adoptate, „persoanelor care aparțin la popoarele bășinașe sau la minorități naționale din Ucraina li se garantează dreptul de a studia în limba maternă alături de limba ucraineană...”, acest drept este „realizat prin unele instituții aparte, clase (grupe) cu limba de predare a poporului bășinaș sau a minorității naționale alături de predarea în limba ucraineană”. Este prevăzută posibilitatea studierii limbii materne a minorităților în unele școli sau la societățile și asociațiile culturale ale comunităților etnice respective. Pentru comparație, potrivit legilor anterioare, în Ucraina era permisă funcționarea școlilor cu limba română de predare și se studia obligatoriu limba ucraineană ca materie, necesară pentru integrarea minorității în societatea largă. Așadar, în urma adoptării acestei legi, va fi desființat întregul sistem al educației pentru minoritățile naționale din Ucraina (maghiari, români, ruși, bulgari, polonezi etc.). În preajma votării, Ministrul Educației și Științei din Ucraina Lilia Grinevici a numit limba de predare a disciplinelor cel mai controversat articol în proiectul de lege. În același timp, ministrul ucrainean a spus că s-a ajuns la o soluție consensuală, care să asigure dreptul minorităților naționale de a studia în limba lor maternă, conform Constituției și, în același timp, să le ofere posibilitatea de a învăța și limba ucraineană. Comunitatea românească din Ucraina și-a

declarat deja nemulțumirea față de legea adoptată de Parlamentul de la Kiev, mai ales în contextul „încălzirii” relațiilor bilaterale româno-ucrainene și sprijinului acordat de București statului vecin și așa – zis prieten – Ucraina. Oare acesta să fie un semn de „mulțumire” din partea Kievului, că România a sprijinit Ucraina împotriva Rusiei? Revoltați românii din Ucraina au semnat un Apel către șeful statului ucrainean Petro Porosenko, în care solicită respingerea prin veto a acestei legi, considerând-o una care ar putea genera noi conflicte, nemulțumiri sociale și instabilitate în țară, titrează Bucpress.eu. Românii din Ucraina sunt persecutați fără niciun drept european. Spre deosebire de clasa înfeudată intereselor transatlantice de la București, care nu dorește să supere Kievul, țara vecină Ungaria a reacționat dur la măsurile Ucrainei. Guvernul ungar și-a exprimat protestul vehement împotriva noii legi a educației, adoptată de Rada Supremă a Ucrainei, a declarat miercuri Árpád János Potapai, secretarul de stat maghiar pentru politică națională. Acesta a amintit despre angajamentele internaționale ale Ucrainei și despre tratatul de bază maghiar-ucrainean de respectare a drepturilor fundamentale ale omului, libertăților și drepturilor minorităților. „Guvernul ungar stă în mod decisiv de partea maghiarilor din Transcarpatia. Guvernul ungar se așteaptă ca Ucraina să reconsidere intrarea în vigoare a noii legi și să modifice legislația astfel încât drepturile

minorităților naționale, inclusiv a maghiarilor, să nu fie afectate”, a declarat Janos Árpád Potap.

În urma acestor acțiuni care ating drepturile românilor din teritoriile istorice românești din Ucraina, precum și normele europene, România are dreptul istoric de a reacționa dur la acțiunile ilegale ale Kievului și chiar de a solicita revenirea pământurilor strămoșești răpite de Hitler și Stalin în urma înțelegerii din 1939. Ucraina se comportă ca un stat de factură totalitară, nu întâmplător naționalismul ucrainean își extrage sevele veninoase din nazismul lui Stepan Bandera. Ucraina după ce a ucis românii din Bucovina de nord, trimițându-i la moarte sigură în Donbas acum vrea să lichideze și învățământul românesc. Reacția liderului social-democrat Liviu Dragnea ca MAE să ia poziție este palidă și pare mai mult de formă. Între timp față de Budapesta, Capitala României mai mult tace complice sau reacționează debil. De ce? Sunt mai importante interesele străine decât cele ale României? E vremea ca România să – și ceară drepturile istorice și să anuleze pactul nazisto-sovietic. De dragul aliaților nord-atlantici nu putem abandona românii din Ucraina și nici nu ignora interesul național: refacerea unității României. Nu trebuie să lăsăm să piară limba și școala română în teritoriile românești ale Bucovinei de nord și Bugeac.

Dreptul tâlharilor de-a fi nesimțiți

George
Petrovai

Ca la noi la nime-ne! Mă rog, suntem în țara de la porțile Orientului, unde orice este cu puțință (țara tuturor posibilităților pentru „cinstiții” hoți neprinși). Este cu puțință ca prin moțiune de cenzură să-ți dai jos propriul guvern și în locul lui să pui unul în care cam 70% dintre români să nu aibă încredere (Păi, cum să ai încredere în aceeași Mărie dar cu altă pălărie, când noul cabinet este construit pe scheletul precedentului și-l are în frunte pe cel mai neperformant dintre miniștrii?!); este cu puțință să mărești veniturile muritorilor de rând cu mai puțin de zece procente, motivând că numai atâta te țin curelele financiare, dar tot atunci, deci în chip nerușinat-sfidător, mărești lefurile tuturor aleșilor (șparlamentari, primari-șpăgari etc.) cu mai mult de 200 la sută, fapt care contribuie la sporirea decalajelor dintre veniturile minime și cele maxime chiar

peste 1 la 50; este cu puțință ca toată această gașcă de profitori pesedistoidalști, în frunte cu penalul tandem Dragnea-Tăriceanu, să se ocupe în exclusivitate de mătrășirea cu legea-n mână a banului public (vorba lui Băsescu, legi votate de hoți pentru hoți), nivelul cel mai scăzut

ultimul rând, este posibil la niște tâlhari fără obraz ca ce-au dat cu o mână grosului românilor la lefuri și pensii, să ia înapoi cu ambele mâini prin scumpirea combustibilului lichid (benzină, motorină) cu circa 50 de bani/litru și a gazului metan cu 30 la sută, manevre care stau la baza întregului lanț

reangajare, unii pensionari de lux mai încasează de la stat și enorme lefuri necuvenite), prea puțin se vor sinchisi de respectivele scumpiri...

Dar iată că penibilul Liviu Dragnea a ieșit recent în spațiul public nu pentru a-și cere scuze că, în principal din pricina făcăturii sale

al investițiilor din ultimii 20 de ani fiind concludenta dovadă că, potrivit faimoasei spuse „Ce-i în mână nu-i minciună”, scopul politrucilor dâmbovițeni nu este binele țării și al nației, ci ticălosul bine individual și de grup; în sfârșit, dar nu în

de scumpiri ulterioare și care, evident, cumulativ vor depăși cu mult minusculele sporuri acordate, astfel contribuind din plin la procesul de sărăcire a națiunii.

Că, de, privilegiații regimului, adică cei cu pensii și salarii nesimțite (prin

supranumită „program de guvernare”, în curând câteva milioane de români vor fi mai săraci ca lov, ci – firește, făcând aluzie la DNA – pentru a deplânge faptul că „România este foarte aproape de a avea poliție politică”!

Da, căci tuturor nelegiuțiilor, îndeosebi celor cu ștaif, Direcția Națională Anticorupție (DNA) le încurcă într-un asemenea hal potlogăriile, încât dacă ar fi după ei, îndată ar strânge-o de gât. Atâta doar că respectiva instituție este apărată de acei factori decizionali din afară, care veghează (iar asta este bine pentru masa românilor de treabă) ca justiția română să nu ajungă preșul de sub picioarele politrucilor dâmbovițeni și ca instinctiva corupție a acestora să poată fi ținută sub control.

Întrebarea mea este următoarea: Politrucilor de toate culorile, dar cu toții fiind o apă și un pământ, dacă sunteți onești așa cum susțineți pe la televiziunile de rahat, de ce vă temeți și de ce urâți cu atâta patimă DNA-ul? Că cine-i curat și trăiește potrivit Decalogului, nu face pe el de frică nici când pe bune, nici când dintr-o eroare judiciară este invitat să dea socoteală de faptele sale!

Ghimpele Națiunii România, apăra-te!

Cezar Adonis
Mihalache

Nu poți arunca în spațiul public o asemenea minciună! Sau poți? Mai ales dacă ești un ministru pesedist angrenat, la comanda condamnatului-șef, într-un război cu mediul privat... Pentru că sub acoperirea șefului politic orice este permis, nu?!

Ionuț Mișa-șantaj a azvârlit în spațiul public o listă cu multe zerouri puse în dreptul băncilor... Și a tot pus, că dacă a mers manipularea ordinară la nivelul colegului de rit ministerial, cu alte zerouri, la nivel de calitate, în dreptul editurilor, de ce nu ar înghiți electoratul și minciuna lui?... Doar că în agitația lui subproletară,ăștia nici măcar în minciună nu s-ar putea uni!, ministrul-linșaj a exagerat cu zerourile.

De fapt, s-a grăbit... Pentru că, înainte de a fi trâmbițat furăciunile pe care le fac băncile, ar fi trebuit dată o normă (firește, tot „tranzitorie”!) de secretizare a datelor fiscale pe care instituțiile bancare le-ar putea face publice în răspunsul lor la această manipulare.

Maria Diana
Popescu

Furtuna din Banat, care a lăsat în urmă morți și răniți, a stîrmit reacții cinice din partea premierului Tudose: „Cu natura nu te pui, asta e, ce vreți să dăm legi să nu mai bată vîntul? Întrebați-l pe Robu de ce a picat peste un om semnul cu «Bine ați venit la Timișoara», inaugurat de el?” La fel de cinic a fost și Tăriceanu, cu ani în urmă, și tot la inundațiile din Banat: „ce vreți doamnă, să vă construiască hoteluri?”. Comportamentul lor e mizerabil! După o astfel de tragedie, care a lovit din senin, nu spui „asta e”! Porumbelii scăpați din gură de fistichii premier, în urma devastatoarelor furtuni, care au provocat pierderi de vieți omenești și au lăsat în urmă zeci de răniți, vorbesc de la sine despre caracterul său. Bunăoară, o lege împotriva vîntului ar fi absurdă, Vîntu e deja după gratii, dar ca premier, în mijlocul unei tragedii, nu-ți poți permite să fii miștocar, destul e el cătrănit tot timpul! Dar de prevenire a dezastrilor, to'arășe Hagi Tudose, to'arășe Arafat, ați auzit! Ce s-ar întîmpla, Doamne ferește, în cazul unui cutremur devastator? A.N.M. cunoștea situația generată de furtuni, cu puțin timp înainte, în Ungaria, Serbia și Croația, deci, trebuia să-și trimită purtătorii de

lar băncile au început să iasă la rampă... Discret, încă... Și nu pentru că nu mai puteau ele de ciubucar pripășit pe lângă piața de pește guvernamental, dar băncile-mamă, lovite pe burse de efectul în cascadă al cascadoriilor cu minciuni ale ministrului, au început să dea dezlegare la

informații.

Într-un atavism de primată, guvernamentală!, cabinetul Tănase a mers iarăși prea departe... Dacă pune un zero ici-colo, mai lîpea o virgulă și câteva zecimale pentru imagine, mai că ar fi fost credibilă lista băncilor care nu raportează nimic. Și ne spoliază fără rușine, nu-i așa? Dar să pui zero pe linie și să întinzi coada minciunii pe ani întregi?

profeții în mass-media video și audio, să aducă la cunoștință că din aer vine un dezastru pe uscat, astfel, oamenii nu ar mai fi frecventat la orele estimate, locurile publice. Termenul de cod portocaliu folosit de meteorologi n-a fost edificator, cu atît mai mult, cu cît intensitatea furtunilor și uraganelor poate fi prevăzută și anunțată cu mult timp înainte. To'arășe Hagi Tudose, societatea românească și-a pierdut reperele valorice și încrederea în instituțiile statului și din cauza unor neaveniți ca dumneata! Voi,ăștia de la vîrf, ați devenit conștienți de nulitatea demersurilor voastre, dar îi dați înainte cu trăiască politica, pentru lefurile voastre uriașe! Voi sînteți interesați să exploatați, în interesul vostru și la dispoziția Înaltelor Porți Străine, fertila dezagregare a ordinii interne din țara noastră!

Nenorocirea din Vestul țării a dat un respiro corupților din binom, în special, Codruței Koveși și a readus în discuție faptul că, în România Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, în frunte cu Raed Arafat, trag mîța de coadă, că nu există un sistem de alertare a populației în cazul unor dezastru, deși autoritățile au promis acest lucru de luni bune. Iohannis cere explicații guvernului, dar nu-l trage de mîneacă pe Arafat! Nu stă în puterea politicianilor să oprească intemperiiile naturii și nici nu putem spune cine se face vinovat pentru victimele

Să fi păstrat dară doar coloana din stînga a minciunii, aia cu zero profit raportat! Ar fi fost credibil, chiar dacă nu imputabil unei bănci pe post de dovadă a relei credințe în lucrul cu statul. Căci după scăderea cheltuielilor, a salariilor, investițiilor (dar guvernanți nu știu ce sunt ălea!), este posibil să mai fi rămas de

câte un zero pe ici-colo, chiar și cu zecimale după el, și am fi închis ochii în fața unor guvernanți care nu prea știu cum să mai calculeze după virgulă. Dar să pui zerouri și la impozitele plătite statului?!... Asta este deja mult prea agresiv.

Așa că băncile încep să răspundă cu dovada exercițiile lor financiare! Și pare că atît de gogomani au fost tîntălăii care ne conduc că au rămas cu nerozia

în gât. Dar nu!, ei sunt și fuduli așa că duc războiul mai departe.

Treaba e că rapoartele pe care le pregătesc băncile în apărarea lor vor ajunge într-un fel și la comisia din Parlament... Iar asta o știe și ministrul tîndală... Așa că toată tărășenia pare a prinde forma unui șantaj. În care ministrul cere comisiei parlamentare activarea mecanismului (de acceptare a minciunii) cu antet de „secret fiscal”. Adică, parlamentarii din comisii vor putea răsfoi informațiile trimise de bănci, dar vor trebui să le trateze ca secret fiscal...

Or, chiar pînă aici am ajuns? Într-o minciună în care guvernanții să ceară să se lucreze pe față cu seturi diferite de informații? Alea oficiale, rele, pe care să le fluture ei prin țară pînă vor rașcheta mediul privat, și alea reale, care vor ajunge pe alte căi în parlament, dar pe care senatorii și deputații, aleșii care mai au încă o brumă de onestitate, să jure, sub pecetea secretului fiscal, că nu le vor scăpa pe piață.

De ce vrea partidul de guvernămînt să dea foc țării? Simplu, pentru că așa

cetățenilor români și, prin tot felul de abuzuri și gafe, bașca, fraude vechi nepedepsite, nu face decît să-i umilească. Iohannis a reușit să întoarcă societatea românească fix cu fundul sus. Tentația excursiilor și sfidarea, nici vorbă să fie stopate. Cu o populație în scădere, cu pușcării pline cu panacodari de cartiere (unde trebuia să zacă oamenii lui Condrea din servicii său din Hexi, criminalii care a luat mai multe vieți cu dezinfectantul contrafăcut, procurorii care au măsluit dosare cu complicitatea handbalistei, chiar, ea, șefa corupților și Coldea, dat în gît de prietenul Ghiță Iscarioteanu), cu spitale ca în secolul al XIX-lea, cu interlopi la vedere în politică și justiție, cu cel mai mare nivel de sărăcie din Europa, cu sate întregi și mii de gospodării neelectrificate, mutulică de la Cotroceni a prin grai. A scos capul din baltă și măcăne, jucîndu-se cu viitorul românilor. Iohannis a promis că va face totul posibilul să destrame coaliția de guvernare și să pună pesedeul pe fugă, dar n-a reușit fiind prea mult plecat în vacanță, și prea ocupat cu navetele la și de la Sibiu pe banii statului. La început, timid, bilbîit, mut, incult, incultura îi dă și acum pe dinafară, acum e cuprins de fojgăială, încurajat de bătaia plină de interes a lui Trump pe umăr, dar fără a fi sesizat „miștocăreala” Marelui Blond pe seama sa. De două

fac lotrii pentru a șterge urmele tîlhăriilor făcute... Ard totul din temelii. În cazul unei țări, o decredibilizează, o destructurează scoțînd-o de pe bursele internaționale, o îndatorează pînă la sufocare, o nimicesc pentru a a nu mai rămîne nici măcar o fundație „in situ” din care generațiile viitoare să afle carecumva adevărul.

Acești miniștri slugarnici unui condamnat penal s-au pus singuri în postura de cercetare imediată... Și este de neînțeles e ce țara nu se mișcă... De ce editurile, profesorii, școlile nu îl duc în instanță pe un ministru care le-a decredibilizat munca... De ce băncile nu îl dau în judecată, pentru gravele prejudicii produse prin acuzațiile lansate într-o minciună continuată, pe un ministru care, în orice altă funcție, nu ar conta?

De ce țara nu apelează la dreptul ei de a se apăra și de a le cere socoteală acestor pungași care s-au pus în fruntea ei?

ori pe săptămîna, nouă mașini și peste zece gărzi de corp dau din sirene, girofaruri și încalcă legile de circulație, pentru a-l duce la nevastă, la Sibiu. Alaiul din convoi este cazat la cel mai bun hotel, masă asigurată, plus dublu salariului, pentru ore suplimentare, în timp ce mii de copii români adorm nemîncăți! Dacă tot se arată frămîntat de problemele României, să facă economii. Să meargă cu trenul, o dată, pe lună la nevastă. Ar costa mai puțin și n-ar mai bloca drumurile. Iohannis are tot mai des reacții adverse, în ultima vreme, iar asta înseamnă că funcționează fix ca predecesorul Băsescu, și poate să dea în cap, cu orice prilej guvernului. Nu că guvernul ar fi de leac, dar a mai mișcat pe ici-colo cîte o creștere. Adică, Iohannis nu e ca și, ci, chiar și mai și. Bucurați-vă! Avem un președinte excursionist, scos din jobenul pe care scrie

„Feisbook”. Instigator, anticonstituțional ieșit în stradă la îndemnuri insurecționale, cercetat penal și achitat la ordin, dezbinator, anarhist, posesor al celor mai sinistre ra-teuri de inteligență. Un președinte leit „Goagăl”, interesat de România doar în măsura în care străinii o vor în sacul lor! Sincer vă spun, fără acest inamic, viața românilor ar fi și mai pustie! facebook.